

Sygn. akt I C 1514/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2019r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - starszy sekretarz sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

orzeka:

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz pozwanego M. W. kwotę 287zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1514/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 12 lipca 2017 r., skierowanym przeciwko M. W. o numerze PESEL (...), zamieszkałemu w C. przy ul (...), powód (...) sp. z (...). z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata B. G., wnosił o zasądzenie na jego rzecz kwoty 613,58 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o obciążanie pozwanego kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że na podstawie cesji wierzytelności przejęła od spółki (...) sp. z oo. z siedzibą w W. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu nie spłaconej pożyczki zgodnie z warunkami umowy zawartej w dniu 30 lipca 2014 r. nr (...). Powód nabył wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy cesji. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: 400 zł udzielonej i nie spłaconej w terminie pożyczki oraz naliczonych odsetek umownych za udzielenie pożyczki, 92,50 zł z tytułu kosztów upomnień, 110,69 zł skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonych od dnia wymagalności pożyczki do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu (pozew k. 2-5 akt).

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 18 września 2017 r. wydał nakaz zapłaty uwzględniający roszczenie w całości (nakaz k. 6 akt).

Nakaz nie został doręczony pozwanemu, gdyż podany w pozwie adres nie istnieje (koperta k. 6v-7 akt).

Postanowieniem z dnia 27 października 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uchylił wydany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym ze względu na niemożność jego niedoręczenia pozwanemu i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Ciechanowie (postanowienie k. 8 akt).

Przed Sądem Rejonowym w Ciechanowie powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko, z tym że wskazał jako pozwanego M. W. o numerze PESEL (...) i wskazał nowy adres pozwanego W. ul (...). Do pozwu powód dołączył umowę cesji oraz umowę udzielenia pożyczki gotówkowej nr (...) zawartą pomiędzy (...) sp. z (...). z siedzibą w W. a M. W. PESEL (...) zamieszkałym we W. ul (...). Powód podniósł, że pozwany nie wywiązał się z zobowiązania polegającego na spłaceniu pożyczki zgodnie z warunkami umowy. Mimo wezwania do zapłaty, należność do dnia wniesienia pozwu nie została uiszczona przez pozwanego (pozew z załącznikami k. 12-46 akt).

Sąd z urzędu ustalił, że nie istnieje M. W. o numerze PESEL (...), a nawet nie ma w ogóle osoby o numerze PESEL (...) (wydruk z bazy PESEL-SAD k. 51, 117 akt).

Natomiast Sąd ustalił, że M. W. o numerze PESEL (...) zamieszkuje od 2008 r. w miejscowości Ł. 41 gmina P. woj. (...) (wydruk z bazy PESEL-SAD k. 52-53 akt).

Pozwany M. W. o numerze PESEL (...), reprezentowany przez radcę prawnego P. P., wnosił o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że złożona przez powoda umowa udzielenia pożyczki gotówkowej nr (...) zawartą pomiędzy (...) sp. z (...). z siedzibą w W. a M. W. PESEL (...) zamieszkałym we W. ul (...), nie dotyczy pozwanego. M. W. ponadto podkreślił, że nigdy nie mieszkał we W. ani C. i z pierwotnym wierzycielem nie łączyła go żadna umowa (odpowiedź na pozew z załącznikami k. 58-60, 70-71 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z (...). z siedzibą w W. zawarł z M. W. PESEL (...) zamieszkałym we W. ul (...) umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Zgodnie z warunkami umowy po przelaniu kwoty 0,01 zł na konto firmy pożyczkowej przez osobę podającą się za M. W., doszło do zawarcia umowy pożyczki. (...) sp. z (...). z siedzibą w W. przelał na wskazane przez osobę, która przelała 0,01 zł, kwotę 300 zł tytułem pożyczki. Termin zwrotu pożyczki został ustalony w umowie na 14 sierpnia 2014 r. Ponieważ pożyczka nie została zwrócona w umówionym terminie (...) sp. z (...). z siedzibą w W. naliczył dodatkowe koszty w wysokości 26,97 zł, a następnie koszty windykacji w wysokości 100,09 zł (dowód: kserokopia umowy k. 17-25 akt).

W dniu 31 października 2014 r. (...) sp. z (...). z siedzibą w W. dokonał przelewu wierzytelności na (...) sp. z (...), która następnie dokonała cesji wierzytelności M. W. PESEL (...) na powoda (dowód: kserokopia umowy cesji k. 26-34 akt).

Powód nie złożył innych dowodów, w tym potwierdzających zawarcie umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem przez M. W. o numerze PESEL (...) oraz nabycia długu odnośnie tej osoby przez powoda.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 k.p.c. zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Sąd dał wiarę złożonym dokumentom, gdyż ich prawdziwość nie była kwestionowana przez pozwanego. Jednakże M. W. o numerze PESEL (...) podniósł, że złożone przez powoda dokumenty nie dotyczą jego.

Sąd zważył, co następuje:

Po rozpatrzeniu wszystkich okoliczności sprawy oraz po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

W myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być ponoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela. Wskazuje się na 3 rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczających prawo powoda. W niniejszej sprawie powód swoje roszczenie wywodził z umowy pożyczki gotówkowej nr (...), która została zawarta przez M. W. PESEL (...) zamieszkałego we W. ul (...) z jego pierwotnym wierzycielem (...) sp. z (...). z siedzibą w W., zaś on stał się nabywcą wierzytelności w drodze umowy cesji.

Odnosząc się do twierdzeń powoda pozwany podniósł istotny zarzut merytoryczny nieudowodnienia roszczenia - brak wykazania dokumentami istnienia wierzytelności dotyczącej M. W. o numerze PESEL (...).

Sąd z urzędu ustalił, że nie istnieje M. W. o numerze PESEL (...), a nawet nie ma w ogóle osoby o numerze PESEL (...). Natomiast powód nie przedstawił dowodu zawarcia umowy z M. W. o numerze PESEL (...) zamieszkującym od 2008 r. w miejscowości Ł. 41 gmina P. woj. (...).

Dla wykazania swojego żądania strona powodowa dołączyła do pozwu jedynie umowę cesji dotyczącą M. W. PESEL (...) oraz pożyczki gotówkowej nr (...) zawartą pomiędzy (...) sp. z (...) z siedzibą w W., a M. W. PESEL (...) zamieszkałym we W. ul (...), który nie istnieje - zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez Sąd.

Powód pozostawał w błędnym przekonaniu, że powyższe dokumenty mogą stanowić samodzielną podstawę do dochodzenia niniejszego roszczenia. Sąd bowiem uznał, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przed wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem Sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez stronę nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Wobec powyższego i w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana

wykazać dowody na stwierdzenie faktu zawarcia umowy pożyczki ze wskazanym przez siebie pozwanym i istnienia długu oraz powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

Składając dokument dotyczący nieistniejącej osoby, strona powodowa nie wykazała źródła zobowiązania do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Wobec nie udowodnienia przez powoda zasadności roszczenia, powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powód przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu, na które wchodzi koszty zastępstwa procesowego pozwanego - wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 120 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 poz. 265) oraz 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

Zarządzenie:(...)